— Посуньтеся, сестрички,— сказала молоденька сосонка і розправила свої віти.

Вона сказала це ласкаво й привітно, їй було приємно, що кожної весни на ній виростають світло-зелені молоді пагінці, ніби свічечок хтось понаставляв. Але сестри-сосни, що росли навколо, незадоволено забурмотіли:

— Ну, от іще. Нам і самим місця мало. І чого його так розростатися.

Може, вони просто заздрили, що сосонка така гарна, найкраща серед них виросла, що в неї так рівненько, ніби драбинкою, з усіх боків ростуть густі зелені віти. А може й справді їм було надто тісно.

— Кра! Кра! — закрякала ворона. — Чого ви сваритесь?

Однак у вас у всіх посохнуть віти, і ви залишитесь з голими стовбурами. Подивіться на своїх бабусь!

Старі сосни стояли з високими-високими, але голими стовбурами, і лише десь там угорі зеленіли їхні волохаті голови.

Та ворона, хоч і довго жила й багато бачила, завжди крякала щось неприємне. її не хотілося слухати. Хай собі сідає на тих високих соснах, а сосонці приємніше було, коли до неї прилітали маленькі червоні пташки і співали їй веселі пісні про те, яка вона красуня і як вони люблять її густі віти, де можна заховатися.

А ще її любив зайчик. Отой веселий сірий пустун-заєць, що завжди шкодив у лісі, а потім прибігав ховатися до неї. Він, навпаки, був дуже задоволений, що вона так розросталася.

А ще її полюбила одна маленька дівчинка. Познайомилася сосонка з дівчинкою в той самий день що і з зайчиком.

Оксана Іваненко. Лісові казки. Добірка. Малюнки Василя Євдокименка. Дубок. Зимова казка. Казка про золоту рибку. Кульбабка. На добраніч. Про бджілку Медунку. Про братика-ведмедика. Про зелену ялинку та золоту мандаринку. Синичка. Хвилька. Цвітарінь. Чорноморденький. Що трапилось в саду.

Обоє вони гуляли — дівчинка і зайчик — і злякалися одне одного. Дівчинка раніше ніколи не бачила зайця. Вона подумала: а може, то вовк женеться за нею, — і заховалася мерщій за густу сосонку. А зайчик подумав, що то мисливець іде, і теж заховався за ту ж сосонку, тільки з другого боку. Сосонка обох їх бачила і обох заховала.

— Яка ти гарна, сосонко! — прошепотів зайчик. — Я завжди до тебе прибігатиму. — І тихенько втік.

А за дівчинкою прибігли дорослі.

— Дивіться, яка гарна сосонка, — мовила дівчинка, коли з своїх і вже перестала боятись. — Я хочу її до себе таку.

— Добре! Добре! Ходімо! — сказали дорослі. — Ти нас дуже налякала.

І з того часу сосонка все думала — як це її можна взяти на ялинку. Адже ялини ростуть там, на горбку, великою купою. У них так само тісно, як і тут.

Їй ставало дуже сумно. Чому це коріння її міцно вгрузло в землю і вона не може перейти хоча б на ту полянку, де влітку завжди цвітуть квіти? Всі бачили б тоді, яка вона красуня.

Вона заздрила пташкам, що можуть літати, де хочуть, і бачать стільки цікавого. Вона заздрила зайчикові, що стрибав по всьому лісі.

"Марно загине моя краса",—— думала сосонка.

А тут ще ворона крякала:

— Замерзнете. Померзнете. І ти, зайча, все бігаєш, все гасаєш, про зиму не дбаєш. Кра! Кра! Краще вже, як я: влітку — на дачі, взимку — у місті.

І от усі ворони відлетіли. Листя з дерев давно вже опало і розвіялося вітром. Тільки сосни та ялини стояли зелені. Їхні голочки не боялися морозів.

"Убере мене сніжок,— думала сосонка,— буду я ще краща. Тільки хто мене побачить? Знову пташки та зайчик хвалитимуть мене. Але ж це я чула вже багато разів".

Зайчик теж чекав снігу. Прокидається він якось, а на ньому щось біле лежить. Зажмурився зайчик, а воно, біле, падає та й падає.

"Оце і є сніг! — подумав він. — Добре було б ще поспати, але треба пошукати чогось на сніданок". І він виліз із своєї ямки.

Гасав, гасав зайчик по лісі, крім одного корінця, нічого не знайшов і раптом почув, що за ним хтось женеться. Оглянувся зайчик, а на снігу від його лапок сліди.

"Отаке! — подумав він. — Та це по моїх слідах кожен мене знайде. Треба мерщій ховатися".

І правда, бігла по зайчикових слідах руда лисиця, така ж голодна, як і він. Закружляв зайчик по лісі петлями, петлями та швидше до сосонки і кричить їй:

Ой, рятуй мене з біди,

Замети мої сліди.

Хай лисичка не почує,

Де сьогодні я ночую.

Засміялася сосонка, похитав вітер її вітами, замела вона сліди, заховала зайчика.

Сидить зайчик, тремтить, а як лисиця побігла геть, каже:

— Мила сосонко! Ти найкраща з усіх у лісі.

Сосонка усміхнулася, а сестри ще дужче стіснили її віти.

— Посуньтеся, сестрички,— просила вона.

Але вони заздрили їй і не давали місця.

Тут саме проходив дідусь, що доглядав цей ліс.

— Дуже їм тут тісно,— сказав він. — Ану, зрубаю я оцю молоденьку на ялинку внукам.

Червоні пташки жалібно защебетали, коли побачили, що їхню сосонку рубають, а зайчик був десь далеко і не бачив, а то б він, напевне, заплакав.

Уже три дні сосонка стояла в кімнаті, і три дні багато дорослих людей прикрашали її. Як це було приємно! Сосонка розкинула своє віття широко, як хотіла, і на кожній гілочці висіло безліч іграшок, блискучих, як зірки, що сяяли вночі над лісом, і веселих, як пташки. На ній і зараз сиділи пташки, тільки вони були якісь дивні — не співали і не розмовляли. Навіть не відповіли, коли сосонка спитала їх тихенько:

— Чи ви не з нашого лісу?

А ще сніг, який поклали на віти, був зовсім не холодний і не танув, і люди казали: "Дайте ще білої вати", і клали цей дивний сніг.

— Тепер треба дощу, — сказав хтось. Сосонка хотіла сказати, що тепер зима і дощу не буває, але у людей був інший дощ — золотий і не мокрий, —— просто тоненьких павутинок понакидали на голочки.

Далі було ще краще. Вгорі повісили справжню зірку. Як це її люди дістали з неба?

"Яка я гарна, — думала сосонка. — Коли б мене побачили такою в лісі і пташки, і зайчики, і всі дерева. А вітер, мабуть, ніколи не відлітав би від мене. Яка я щаслива!"

Двері відчинилися, і в кімнату вбігла дівчинка. Яка радість! Та сама дівчинка, що ховалася за сосонку від зайчика. Дівчинка закричала:

— Ой, яка чудова! — застрибала навколо і заспівала:

Я покличу всіх дівчаток,

Всіх дівчаток і хлоп’яток.

Будем гратися, співати,

Круг ялинки танцювати.

— Я сосна, а не ялинка, — хотіла сказати сосонка і пояснити, що вона краща й густіша за ялинку, а голочки і в неї такі ж самі, навіть довші. Але не встигла, бо рантом засвітили на ній багато свічечок, — рожевих, червоних, жовтих, зелених, — і в кімнату вбігли діти. Вони взялися за руки, танцювали і співали:

Ми зібралися на свято,

Всі дівчата і хлоп’ята,

І ялиночка прийшла,

Подарунки принесла,

Аж тут хтось постукав у двері і в кімнату ввійшов... Ой, сосонка відразу впізнала його — ї; лісовий дідусь з торбинкою в руках.

— Дід Мороз! Дід Мороз прийшов! — закричали діти, бо в нього була така ж довга біла борода, як і в Діда Мороза під ялинкою.

— Ні, це мій справжній дідусь,— образилась дівчинка і кинулась до нього на шию.

— А що я тобі приніс! — сказав дідусь і розв’язав торбинку, а звідти вистрибнув живий зайчик. Він злякано глянув на всіх і раптом побачив сосонку, свою любу, рідну сосонку, що завжди рятувала його. Він кинувся до неї, заховався під нижню гілку, на якій лежав сніг, що не танув, і сиділи пташки, які не співали, і за своєю звичкою звернувся до сосонки:

— Ой, рятуй мене з біди!

— Як ти потрапив сюди? — спитала сосонка. — Не бійся, тут усі такі хороші. .

— Ох,— зітхнув зайчик,— вчора за мною гналося стільки мисливських собак. Я бігав по всьому лісі зовсім знесилений і прибіг заховатися до тебе, а тебе не було, сестри твої не схотіли мене заховати, і я впав непритомний. На щастя, мене підібрав наш лісовий дідусь і приніс сюди. Але яка ти гарна, і всі гарні, і як у вас весело!

Справді, було дуже весело, і всі діти годували зайчика пряниками й цукерками. А коли він схопив з гілки лялькову моркву і скривився, бо вона ж була лялькова, дівчинка принесла йому справжню моркву, і він весело захрумтів. Сосонка сміялася, зайчик сміявся, і всі діти сміялися.

Раптом сосонка і зайчик побачили, що за вікном на стовпі сидить стара ворона і крякає: кра, кра! Але на неї ніхто не звернув уваги,— навіщо крякати, коли всім весело!